

LAVANTA TARLALARI UZAKTA MOR BİR DUAYKEN

Zeynep ALTINTEPE

“Güneş bir portakal çılgılığıyla battı.”

Ergin GÜNÇE

«
Bahar gelince uzak ufukları izleriz” dedi Handan, yaklaşan kışın soğuk kalbinden kirli bir lekeyi söküp atarcasına. Mart, nisan, mayıs. Göklerin buğulu rengi gözden kaybolunca uzakta bir kuş uzun uzun öttü. Yalnızlığının kalbinde kimsesizce çatlayan, anlaşılmak isteyen kırgın bir renk vardı. Mor ile mürdüm arası bir renk asılıydı parmaklarına. Gökkuşağına yansıyan mor alevlerin içinden sonsuza uzayan ve hiç görmediği ama bir gün mutlaka kavuşacağına inandığı mor dualı lavanta tarlalarını özledi Handan. Telefonu çalınca kuşlara ve uzaklara gitmek istedi. Gün batımında kaybolan mavi bir mızıkanın çıkardığı sesin içinde uyumak, kendine sancısız bir biçimde dönmek, bir romanın son cümlesi olmak istedi. Öyküleri vardı çantasında; dördü sonsuza kadar yarım kalacak cümleler, ucu bucağı görünmeyen anılar... Balık tezgâhına baktı, ufuktan bir kuş sıyrılıyor gibiydi yalnızlığından. Akşam oluyordu, tabela ışıkları ve sokak lambaları yanmaya başladı. Eve gitmek istemedi... Sehpanın üzerindeki çekirdekleri çitlemek, sevdiği şarkıları dinlemek istemedi bir an. Işıklara bulanıp kaybolmak istiyorum diye haykırdı derininden bir ses. “Dünyayı ellerimle sıkıkmak, sevmek, içime basıp aynı karşı koyulamaz bir istekle nefret etmek istiyorum dünyadan geceleri.” Gülferi işaret parmağını Handan’ın dudağının üzerine koydu, ay kapandı.

Mutfaktaki tekli kalorifer peteğine ayaklarını dayayıp pencereden bulutlara baktı Handan. Kışın; ayakları ve yüzü sıcacık olunca dışarıyı, ağaçları, bulutları, gökyüzünü izlemek çok hoşuna giderdi. Böyle zamanlarda terk ettiği şeylere hülyasında hep geri dönerdi. Sandy Denny aşkın ve ölümün

soğuk, kızıl rüyasını dudaklarına taşırdı o şarkıyla. Küçükken eteğine sardığı kırık çekmecelere acırdı. Defterini açtı, uzun zaman sonra tekrar yazmaya başladı:

“Kendime Mektup,

~tarih yok~

Ben oradakiyim. Tarihin kalbine kıvrılan sessiz bir yenilgi. Ben kendimi hatırlatmayı sevmedim ve öğrenemedim de. En son papatyasız bayırda gördüğünüm. Mor, tahta boncuklu, hatırasız bir yazma sarmıştım başıma. Adım Handan. Kalabalığın içinde yerini ve yönünü çok erken kaybedenlerden. Hadi kırp pencereden gözlerini, kardeşlerini terk eden evin ellerine dokun. Örgülerim, saçımdan ve yaşımdan habersizce çözülünce her sonbahar, sıkıntılı Eylülün gölgesinden koparırdın sen beni. Kendini unutturmazdın hiç. Mor, tahta boncuklu yazmanın mevsimi geçti, de. Hep böyle sus ya da kal orda.

Bugün kuzeyden heyecanlı, küçük bir tebessüm getirdin bana. Kolay gidilemeyen her yer gibi biraz uzaklık taşır kuzey bende. Lavanta tarlalarına gitmeyi istemek gibi müstakil düşlere çarpar durur bazen. Gideceğini anlayınca yanındaki suskunluklarını unutup utangaçlıklarını bir kenara bırakıp aniden sana doğru koşan minik bir kız çocuğu gibiydim. Bitti bugün de varlığını kim yadsıyacak kırık çekmecelerin içinde.”

Defteri kapattı. İç geçirdi.

Şarkının en sevdiği yerine gelince ince bir sesle kendine döndü. “Don’t you lose direction in the crowd. I think you could.”

— Ne güzel şarkı. Adı ne?

— Full Moon, Gülferi. Dinle, sen de seversin.

Uzakta bir bulut yer değiştiriyordu usulca. Gülferi, cam vazoda solmaya başlayan beyaz güllere baktı. Şu, en arkadaki diğerlerinden önce solmuştu. Güllerin bu kadar erken solmasını bir an kendi başarısızlığı olarak düşündü. Handan’a döndü yüzünü. Kirpikleri kımıldadı. Az önce düşündüklerini unuttu. Kalbinde bir şey kopmaya hazır:

“Çok kalabalık bir yere gitsem utanırım abla.”

Biliyorum Gülferi. Kim bilir ne kadar isterdin bir kızının olmasını, kızının varlığı belki kalabalıkları değiştirirdi, hiç diyemedin bunu yüzüme karşı. Kimin anısında ömrünü tüketiyor anneliğin? Bana trenleri göster yine Gülferi. Arka fonda dilini bilmediğim insan sesleri olsun, pencereden içeri sızan

dost sesli güneş yarını müjdelesin. Bir gün, sonra bir gün daha. Yabancı dillerle karşılaşınca onlara aynı yabancılıkla cevap veremedikten sonra daha da sorgular oldun buradaki hayatını.

Köyde dünyayı kucaklamaya hazırdı bir yanımız oysa. Yeşil koltuklarla örülenmiş bir odanın içinde, kollarını nereye koyacağını bilemeden, demir kapının ardındaki ses kalbini parçalarken bu lambalar ne hâldeymiş böyle, niye silmemişsin islerini, aydınlığın önünü kapatıyormuş varlığın. Onlar bahçede. Yaz güneşi katı kalplerini daha da karartırken hortumdaki suyu tutuyorlar serinlemek için ayaklarına. Sen, o bahçeye inemedin. Renksiz bir odaya geçtin. Asla serinleyemez çünkü korkunç ayakları. Ayakları bağırtıyor onların. Seni, sana bağırtıyorlar. Onun sesini duyduktan sonra renklerin bile tanımlamayacağı, eşyanın tahammül edemeyeceği bir odaya geçtin. Battaniyeyle örttün üstünü. Pencere açık. Akasyalar hem var hem yok. Sen hem var hem yoksun. Bu gökler, çatıya uzanan erik ağacı... Yaz günü üşümüştün. Pencereden gelen kuş sesleri giderek göğe dağılıyor, bir süre sonra hortumun usul şırıltısından başka hiçbir şey duyulmuyor. Kalkıp kapatsan pencereyi anlarlar orada olduğunu. Gözün kitaptaki yazıyı hayal meyal seçiyor uzaklardan. “Uzun sevgisizlik yılları bunlar.” Hür Yümer’in bu cümlesi ne kadar dokunmuştu sana. “Ben onlara beni sevmemeleri için hiçbir şey yapmadım.” Biliyorum Gülferi. Biraz zaman geçsin, sen de onları sevmemeyi öğreneceksin. Lavanta bahçelerine gideceğiz seninle. Kırık çekmeceleri uzak bir denize fırlatacağız bir bir, çok uzaklara. Kulağında Sandy Denny Full Moon’u söyleyecek yeniden ve inan bana o zaman kimseye ihtiyacın kalmayacak. Yağmur yağıyor. Islanıyorsun. Papatyaların başları eğik. Çamaşır ipine dizili mandallardan damlayan yağmur suları yazın bittiğini söylüyor. Dün elini uzatmadan bitti yaz.

Eylül sessiz başladı, sessiz bitecek yine. Arka kapıdan çıkıyorsun annenin silinmemiş isli lambalarını, yağmurda ıslanan mandalları ve hayalindeki lavanta tarlalarını geride bırakarak... Köyden uzaklaşınca koşmaya başlıyorsun. Ufuk çizgisindeki son kızılık sen koştuğça kayboluyor.